

Sygn. akt IV CSK 29/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. K.  
przeciwko M. S., S. S.  
i K. J.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 5 lipca 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych S. S.  
i K. J.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku  
z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa 172/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 czerwca 2015 r., opartej na podstawach naruszenia art. 430 k.c. i art. 321 k.p.c., pozwani S. S. i K. J. powołali przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Na uzasadnienie wniosku podali, że zaskarżone rozstrzygnięcie „nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa materialnego w postaci art. 430 k.c. oraz przepisów postępowania w postaci art. 321 § 1 k.p.c., co w konsekwencji spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnego orzeczenia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie wszystkich ewentualnych wad i uchybień kwestionowanych rozstrzygnięć. Nie każde też naruszenie prawa prowadzi do wniosku o oczywistej zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi kasacyjnej. Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi Najwyższemu na ocenę na tym etapie postępowania zasadności zarzutów podniesionych w skardze. Z tego względu powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi nie może być sformułowane w sposób, który wymagałby takiej oceny, lecz powinno się koncentrować na argumentacji prawnej niezależnej od merytorycznego uzasadnienia skargi, zmierzającej do wykazania „oczywistości” w rozumieniu powołanego przepisu.

Założeniom tym nie odpowiada uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi pozwanych, dotyczące obu przepisów objętych podstawami skargi, które nie skupia się na wykazaniu oczywistej zasadności skargi w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., lecz stanowi w istocie polemikę ze stanowiskiem Sądu oraz powtórzenie zarzutów, ze skróconą wersją ich uzasadnienia. Ocena wskazanych okoliczności byłaby w tej sytuacji równoznaczna z badaniem zasadności skargi. Ponadto, wywody skarżących zostały po części oparte na własnej wersji stanu faktycznego, niemającej oparcia w podstawie faktycznej orzeczenia, którą Sąd Najwyższy jest związany (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), i to w pełnym zakresie, wobec niepowołania – z wyjątkiem art. 321 § 1 k.p.c. – zarzutów procesowych.

Okolicznościami uzasadniającymi przyjęcie skargi do rozpoznania są tylko takie, które miałyby znaczenie dla rozstrzygnięcia, zwłaszcza w kontekście podstaw, w granicach których Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.) oraz przy uwzględnieniu zasady, że zarzuty natury procesowej powinny się odnosić do sądu drugiej instancji. W ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania został powołany jedynie zarzut dotyczący art. 321 k.p.c., podnoszony w apelacji,

lecz nieuwzględniony przez Sąd drugiej instancji; nie został on powiązany z zarzutem naruszenia przepisów o postępowaniu odwoławczym.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanych do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aj